

I DAG

GRÖNLANDSKUR
UNGDÓMUR.

60 pst. av unglingunum í Grønlandi vilja verða fiskimenn

SERKONIR hava gjørt kanningar millum grønlendskan ungdom fyrri at fáa greiðu á, hvussu tey veruliga viðurskiftini eru millum ungdomin, og hvat hann vil. Gjallari kanningar hava farið fram bæði í 1957 og 1959, og 90 pst. av teimum, ið spurð vóru, hava givið greitt svar uppá allar spurningar.

AV dreingjunum ynsktu 40 pst. at verða sjómenn ella fiskimenn, meðan umleið 60 pst. helst vildu verða fiskimenn, sjálvt um teir høvdu valt sær annað starv. Umleið fjórdingurin hevði beinleiðis andstygð fyrri fiskivinnu. Umleið 30 pst. vildu verða handverkarar, meðan bert nakrir fáir høvdu ynski um bókligi arbeiði, og hesir vildu allir vera lærarar.

GENTURNAR ynsktu flest allar okkuri bókligi arbeiði. Yvir 40 pst. ynsktu at verða sjúkrasystur, jafnarmóður, barnahavalerarinnur ella lærararinnur. Síðan kom húsligt arbeiði og seinast hand íls- og skrivstovuarbeiði.

Bert nokur fá høvdu hug at fara undir ófaklert arbeiði. Genturnar valdu sær lívstarv eftir fíggarligum fyrimunum. Hja dreingjunum var hetta beint tvorturimót.

HIN SEINASTA HEILSANIN.
TÁ IÐ HIN NAVNFRAMI JAVNAÐAR-
MAÐURIN K. K. STEINCKE, fyrr
ráðharri, fór til gravar, varð sung-
in ein sangur, ið hann sjálvur
hevði yrkt til egnu jarðferð sína.

DEN SIDSTE HILSEN.

Melodi: Kirkeklokker, ej til
hovedstæder ...
Kirkeklokker, du som årle, silde
kaldte på mig i den stille by,
når jeg hører dine klange milde,
barndomsminde dukker frem påny
Skont, som tiden flygter, andre
klange
kaldte mig til død på livets strid,
hvor ej blide toner, skønne sange
førte an i vor stædeds tid!
Men trods kampe, sygdom, sorg
og kvide
flaget hejstes gang på gang!
Slig er livet! Bliv kun ved at stride,
og det lønner sig som trofast ven.
Kærlighedens aldrig slukte flamme
hustrumil og glade ugers færd,
læger städig hver en kampens
skramme,
og er åndens sejr trods fjendens
sverd.
Derfor nu, den sidste klokke
ringer
for mit stov, skønt det den hører ej
disse jævne linier ene bringer
tak for alt på livets kongevej!

SMÁIR SANNLEIKAR UM RÚSDREKKA.

Knud Lundberg, lekni og
iðrotaðlaðmaður skrivur um
hetta evnið:
ALKOHOL fær skyldina fyrri so
nógv. Sumt av roitum, men næstan
lika nógv við óretti.
Vanliga misfatanin av rúsdrekka

er tann, at ein snapsur »strammar
upp.« Sannleikin er tvorturimót.
Ein einstakur snapsur — ein ol
ella eitt glas av vni — er frálíkt
sojevni. Óført og óskaðiligt.

Tann, sum kennir seg móðan og
tekur sær ein snaps undir dögurð
an — vil bara sova av honum.

Tað er ikki fyrr enn ein drekkur
storri nógdir av rúsdrekka, at ein
kennir seg lættari og fríðari.

So eru tað tey, ið siga »at alko-
hol brúkt við máta, gevur eitt
longri liv.

Tað er vanliga avgomul menni-
skju, ið siga hetta, men tað er
eingin sum kann prógva, at tey
eru vorðin so gomul av tí, at tey
hava brúkt alkohol, heldur eingin
kann siga seg gamlan, tí hann
ikki hevur nýtt alkohol.

Amerikanskar kanningar vísa,
at fólk, ið dagliga hava nýtt rú-
sdrekka, úttan at vera drankarar,
lívdur heldur longri enn fráhalds-
fólk.

Eittir tó vist, at drankarar, liv-
du heldur longri enn fráhaldsfólk.
Eittir tó vist, at drankarar liv-
styri enn onnur fólk. Ein kann
drekkja seg í hel.

Tað er eisini ein misfatan, at
alkohol gevur hita, tí tað, ið hend-
ir er í tað, at tey smáu blóðkór-
ini í húðini opna seg. Blóðið
streymar út undir húðina, ein verð
ur reyður og kennir seg heitan;
men hesin hitin streymar nú lætt-
ari út gjøgnum húðina. Tað er tí
vandamikilið at nýta alkohol í nóg-
vum kulda, — ein kann beinleiðis
frysta í hel eftir stuttari tíð.

Hitin fer bert lættari og skjóttari
við at fara úr líkaminum; men
sjálvandi kennir ein seg heitari,
meðan hetta fer fram.

Tað er ógvuliga vmiskt, hvussu
alkohol virkar uppá fólk. Summi
fáa kenning av nokrum smáum
nøgnum, meðan onnur kunnu
drekkja nógv og einki merkja —
og veruliga hendir einki við teim-
um.

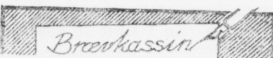
Tað er tí skeiðt, at doma-
oll menniskju eftir somu promillu-
nógv, tí hja summum hevur henda
promillunógv als onga ávirkan,
ein er eina góður til alt arbeiði og

um hann ongan snaps hevði druk-
ki; meðan onnur eru munandi
ávirkað.

Tað er tó eingin ivi um, at tað
er munur á fólk, ið drekkja og
fólk, ið ikki drekkur, sjálvt um
hvøgin av bólkunum hevur
drúkkjó.

I Washington eru 780 fólk kann-
að, harav 200 fráhaldsfólk. Tey,
sum drukku vóru meira egoistisk
og materialistisk enn fráhaldsfólk-
ini, men tey vóru eisini meira tole-
rant, meira impulsiv og fryntligar:
móti fremmandum, Tey vóru meira
optimistisk, vórðu skjóttari í ring-
um lag og høvdu lættari við at
kæða seg.

Men kanningarnar siga einki um,
at tey vorðu soleiðis, tí tey drukku
— ella at tey drukku fyrri at verða
soleiðis.

»Brevkassin«

Er tað gjørligt hja foreldrum, ið
bæði hava brún eygu at eiga
børn saman sum hava blá eygu.

Hvat sigur sakkunnleikin um
hetta?

sip.

SVAR: Foreldur við brúnum eyg-
um kunnu lættliga eiga børn við
1) brúnum eygum, 2) bláum eygum,
3) einum bláum og einum brúnum
eyga o. s. fr. Møguleikarnir eru
nógvir, og eisini kann tað lættliga
henda, at nýføðingar, sum hava
himmalblá eygu, fáa ein heilt ann-
an eygnalit, tá tey verða storri.

»Brevkassin«

So langt eg minnist hevur verið
talað um eina nýggja skattalóg;
men er einki gjørt. Seinsasta lands-
stýri lovaði nýggja lóggávu, og
hetta landsstýrið hevur gjørt tað
sama.

Hvussu langt er so komið við
hesi skattalóg, og nær kunnu vi
venta hana?

Skattaborgari.

SVAR: Skattalógin er til viðgerðar
á tingi í hesum døgum, men
hvøriá lagnu, hon fær, og hvat tað
verður fyrri ein lóg, tá hon enda-
liga kemur, kunnu vit einki siga
um í lotuni.

HVORJIR AV HESUM ERU MEST LIKIR?

Omanfyri siggja 't myndir av seks monnum, ið ikki eru so heilt
ólikir; men við at kanna myndirnar nærri, so siggja vit, at óavir-
ir eru teir, burtsetað frá tveimum, ið líkjast framúr hinum.
Hvorjir eru teir, ið líkjast mest?
I næsta blaði skulu vit siga frá rætta úrláitnum.

Veitst tú

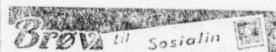
AT »skýskabara« ikki er
nakað, ið amerikernum hava
funnið uppá. Soguliga upp-
teknningar vísa, at longu fyrr
2000 árum síðan varð bygd
ein borg í býnum Sana í
Yemen, sum var í 20 heid-
um.

AT eldgosíð Kljusjevskaja, sum
liggur í Irkutsk-ókinum í Sibi-
ri, er eitt av teimum størstu
í heiminum. Her hevur nýliga
verið eldgos, men einki aftur
í móti tí størsta, menn vita
um, og sum fór fram í 1947,
tá størstu óskurokið 9 km upp
í loft.

AT franski skúlafynduleikarnir
við »gleði« eru komnir til tað
úrslit, at tað nú er meira
óvanligt, at skúlabørn nýta
alkohol.

AT fólk við brúnum ella svørtum
eygum siggja vanliga betri
í myrki enn fólk við bláum
eygum.

AT Grizzly-bjørnin kann í fleiri
timar renna við eini, meðal-
ferð uppá 55 km um timan.
AT ikki allar bjør eru lika arbeiðs-
samar; eitt slag — Apathus —
leggur soleiðis egg síni í hol
unum hja óðrum blum.
AT fólkatalið í Finland nú er far-
ið upp um 4,5 miljónir.
AT í USA nú liva umleið 500.000
indianarar.
AT Deyða havið liggur 392 m
undir Meðalhavinum.

MERKISNØDINGAR.

Harra blaðstýri. Hýsi mær hes-
um fáu reglum í blaði tygara:
Harra Bjarni Nielsen!
Tygum skildu føroyingar ógvu-
liga tylliga í tveir bólkir í flagg-
roðu tygara í Havn: merkisnø-
ndingarnar.

Taka vit blóðini, og minna vit
okkum á, hvat sagt hevur verið á
fundum og aðrastaðni, so hevur n-
a, verið dágliga tveitt eftir okkum

javnaðarmonnum, at vit ikki hava
viljað okkara flaggi væl.

Um so er, at tygum bendi huld-
orð tygara móti mær og javnaðar-
monnum sum heild, vilja tygum so
ikki siga mær greitt: um tygum í
hugaðum vóru í samlið við beista
skrivning — og talu teirra, sum áð-
ur hava hunddálkað meg og aðr-
ar?

Uppá forhend skulu tygum vita,
at aftursvar mitt verður ein per-
sónlig avdúkan av »merkisnønn-
um«, at mangur maður skal rodn-
a við.

Við tókki fyrri upptøkuna.

Janus.

»NORØLÝSIÐ, anti-sosialistablað-
ið í Klakksvik, hevði úr at gera
um bergholið í Norðoyum, so
leingi javnaðarmonni sotu í lands-
stýrinum; hetta sama gjordu tá-
verandi andstöðflokkar í tingi:
men hesir, sum so illa fóru við
javnaðarmonnum, tí bergholið ikki
varð byrjað, hava enn ikki greitt
eitt einasta orð um bergholið.

Óg á »Norðlýsinum«, sum skriv-
aði hesi orð á sinni, er deyðatogn:
»Vit mega allir harmast um, at
vit einki berghol fingi, og eis-
ini um, at teir báðir javnaðar-
tingmennirnir (t. e. R. Jacobsen
og P. J. Olsen) nú spelið er lið-
ugt, síta við hvør sínum svart-
peri í hondini.

So man heldur onkur annar fara
at royna seg, onkur sum meira
álvari er i.e.
Sjómárgopolistisk hevur »Norð-
lýsið nú fingið sín vilja fram.

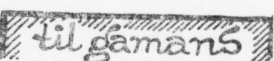
Hvor er stóða »Norðlýsinum« nú
til bergholið?

Hvussu skal tøginn skiljast?

TAÐ ER VERULEIKI

AT Í 1928, tá ið javnaðarmonni á
fyrsta sinni komu á ting, vóru
mangar royndir gjørdar at
vinna móðurmálinum stórr
rættindi, m. a. varð samtykt á
tingi, at búnaðarlógirnar
skuldu umsetast til føroyskt
mál.

Maðurin kom við onkrum kirkju
ligum pappiri til sýslumannin, sum
heldur fyrri:

— Sum hetta sær út, tað er væl
ikki meiningin, at vanlig fólk skulu
kunna lesa tað?

Maðurin: Nei, tað veit eg ikki;
men tað er hin gamli forsangarin,
sum hevur skrivað tað, so tað skal
kanska syngjast.

HON: Maður min er so fana-
tiskur, tá ið talan er um »burt-
ur við tubbakinum«, at tá ið
hann hevur roykt allar sínar
egnu sigarettir, roykir hann
minar aftrat.

—
AUKTION. Á einari auktion bjóð-
aði ein maður eina gamla vekja-
klokku heilt upp ígjøgnum. Tá
hann varð spurður, hvi hann bar
seg so byttliga at, svaraði hann:
— Annars hevði hon einki virði
havi!

—
TAÐ ER JAVNVÁG Í OLLUM. Tað
ein undirmetir hja óðrum, yvir
metir ein hja sær sjálvum.